

FEMTE BOG

I

NOGLE Dage efter — ved Aftenstid — roedes en Fiskerbaad over Fjorden i Retning af Skibberup. I Bagstavnen sad Emanuel indhyllet i et Dækken, der endogsaa skjulte hele Hovedet; den længselsfuldt ventede Regn var endelig kommen. Himlen hang sort og tung over Vandet, og tunge Draaber slog med Smæld mod Toften. Emanuel kom ovre fra Sandinge, hvortil han Dagen efter Bispens Besøg var rejst i Selskab med Tømrer Nielsen, der havde ledsaget ham som en Slags Adjutant. Han havde villet slippe bort fra de mange Spørgsmaal angaaende Bispens, hvormed man i Skibberup straks havde bestormet ham, og som han foreløbig ikke havde Lov til at besvare. Han havde ogsaa trængt til at komme lidt bort for i Ro at overveje Bispens Forslag, og desuden havde Mødet med den gamle Højskoleforstander forøget hans Utaalmodighed efter endelig en Gang at stifte Bekendtskab med den mærkelige Skole, der var Hansines og hele Skibberup-Ungdommens aandelige Hjem. Han var ikke bleven skuffet. Han forstod nu, hvorfor de unges Øjne skinnede, hver Gang Sandinge Højskole nævnedes. Det storslaaede Bygningskompleks, hvis røde med Vedbend og Gedeblad overgroede Mure havde mindet ham om et gammelt Herresæde; den mægtige Foredragssal, opbygget som en oldnordisk Hal med tavlet Træloft og udskaarne Bjælkehoveder; men fremfor alt de firsindstyve unge, friske Bønderpiger, der denne Sommer var Skolens Elever, og den ejendommelige Undervisning, som førtes i Form af Sang, Foredrag, Oplæsning og daglige Bibelmøder, hvortil Egnens Befolkning hver Aften indfandt sig efter endt Arbejde, Husmændene